

Sygnatura akt VIII C 874/16

\$%\$VIII/C/874/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy W.

przeciwko K. K.

o eksmisję

- I. nakazuje pozwanej K. K. aby opróżniła, opuściła i wydała stronie powodowej Gminie W. lokal mieszkalny nr (...) położony we W. przy ul. (...);
- II. ustala, iż pozwanej nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;
- III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 680 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 czerwca 2016 r. strona powodowa Gmina W. domagała się nakazania pozwanej K. K. opróżnienia, opuszczenia i wydania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) we W. oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że najemcą przedmiotowego lokalu była pozwana K. K., która wstąpiła w stosunek najmu tego lokalu na podst. art. 691 kc. po śmierci matki

T. P. w dniu 23 stycznia 2010 r. Z uwagi na zaległości w uiszczaniu czynszu oraz innych opłat z tytułu najmu, strona powodowa pismem z dnia 15 maja 2012 r. wezwała najemczynię do zapłaty należności w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia wezwania. Jednocześnie poinformowała, że w przypadku niezastosowania się do wezwania, wypowiedzie umowę najmu. Zadłużenie nie zostało uregulowane, dlatego też pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. strona powodowa wypowiedziała umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2013 r. Wysokość zaległości pozwanej na dzień 29 lutego 2016 r. strona powodowa określiła na kwotę ponad 38 tys. zł. Pozwana, mimo wezwania, nie wydała lokalu stronie powodowej.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 5 sierpnia 2016 r. pozwana K. K. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Podniosła zarzut bezskuteczności wypowiedzenia pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. umowy najmu lokalu przy ul. (...) we W. z powodu braku przesłanki do wypowiedzenia umowy w postaci zaległości w czynszu. Pozwana, z ostrożności procesowej, podniosła także zarzut przedawnienia roszczeń strony powodowej. W uzasadnieniu wskazała, iż dokonywała wpłat tytułem czynszu oraz, że zadłużenie wskazane w wezwaniu z dnia 15 maja 2012 r., tj. w miesiąc

po zawarciu umowy najmu, nie mogło przekraczać kwoty 16 tys. zł. Nadto pozwana podniosła, że strona powodowa nie udowodniła wysokości zadłużenia oraz stawki czynszu obowiązującej w dacie wypowiedzenia umowy najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2010 r. małoletnia K. K. (urodzona dnia (...)) wstąpiła po śmierci matki T. P. z mocy prawa w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Opiekunem prawnym pozwanej został R. K..

Dowód: -akt zgonu USC we W. nr (...) – w aktach lokalowych (w załączeniu)

-odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dn. 23.02.2010 r. w sprawie sygn. akt R. N. 106/10, k. 93

-pismo z dnia 17.11.2010 r., k.13

-przesłuchanie pozwanej, protokół elektroniczny z dnia 28.11.2016 r., protokół skrócony k.102

Od lutego 2010 r. do czerwca 2011 r. na koncie lokalowym zadłużenie pozwanej rosło. W czerwcu 2011 r. wyniosło wraz z odsetkami 1724,45 zł.

Dowód: - wyciąg z konta za okres od 1.01.2010 r.- 10.06.2011 r., k. 107-108

W dniu 16 czerwca 2011 r. strona powodowa zawarła z pozwaną porozumienie, w którym umorzyła w całości należność w kwocie 23.911,46 zł pod warunkiem terminowego i w pełnej wysokości uiszczania przez pozwaną bieżących opłat za korzystanie z lokalu przez okres co najmniej dwóch lat liczonych od dnia podpisania porozumienia. Pozwana nie wywiązała się z tego porozumienia.

Dowód: - porozumienie z dnia 16.06.2011 r. – akta lokalowe (w załączeniu)

-przesłuchanie pozwanej – protokół elektroniczny z dn. 30.01.2017 r., protokół skrócony, k. 112

Po uzyskaniu pełnoletności przez pozwaną, w dniu 16 kwietnia 2012 r. strona powodowa Gmina W. zawarła z pozwaną umowę najmu przedmiotowego lokalu składającego się z pokoju, kuchni, przedpokoju o łącznej powierzchni użytkowej 23,70 m².

Dowód: umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 16.04.2012 r., k. 14-17

Pismem z dnia 15 maja 2012 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 16.016,52 zł tytułem należności przysługujących jej z tytułu najmu lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W. wraz z należnymi ustawowymi odsetkami naliczonymi od dnia zapłaty oraz do terminowego regulowania bieżących należności, wyznaczając dodatkowy miesięczny termin liczony od dnia otrzymania przez pozwaną wezwania. Jednocześnie strona powodowa poinformowała pozwaną, że w przypadku niezastosowania się do wezwania w terminie, Gmina W. zamierza wypowiedzieć stosunek najmu oraz wystąpić z roszczeniem o zapłatę zaległych należności na drogę postępowania sądowego.

Dowód: pismo z dnia 15.05. (...). wraz z kopią koperty, k. 22-24.

Skierowanym do pozwanej pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. strona powodowa wypowiedziała umowę najmu lokalu przy ul. (...) we W. ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2013 r. Jako przyczynę podała zwłokę z zapłatą czynszu i innych opłat za używanie lokalu, która przekroczyła trzy pełne okresy płatności. Wezwała również pozwaną do opróżnienia, opuszczenia i przekazania lokalu w terminie 7 dni licząc od daty ustania najmu.

Na dzień 10 kwietnia 2013 r. zadłużenie na koncie lokalowym wynosiło 5215,39 zł, w tym należność główna 4390,26 zł i odsetki 825,13 zł. Miesięczna wysokość czynszu oraz opłat niezależnych od właściciela wynosiła 133,40 zł. Pozwana

nie dokonywała żadnych wpłat w okresie od listopada 2011 r. do 18 czerwca 2013 r., ani w miesiącu lipcu 2013 r. Do lutego 2014 r. wnoszone opłaty nie pokrywały czynszu. Od lutego 2014 r. - z wyłączeniem miesięcy: lipca 2014 r., maja i lipca 2015 r. - pozwana zaczęła dokonywać wpłat na poczet czynszu.

Dowód: -pismo z dnia 30.04.2013 wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 19-21;

-wyciąg z konta za okres od 31.12.2009 r.- 10.12.2013 r., k. 107-108

-wyciąg z konta za okres od 01.01.-2014 r. do 31.12.2016 r., k. 25-26

-bankowe potwierdzenia transakcji, k. 53-74

W roku 2015 r. pozwana przeprowadziła remont w przedmiotowym lokalu i zakupiła wyposażenie mieszkania. Po przeprowadzonych pracach w lokalu wymieniono okna, odnowiono pokój, wykonano łazienkę, której wcześniej nie było, wymieniono drzwi wejściowe do lokalu. Pozwana zakupiła również meble pokojowe oraz nową pralkę.

Dowód: - dokumenty dot. zakupu wyposażenia i remontu mieszkania, k.95-99

- dokumentacja fotograficzna dot. stanu lokalu, k.101

- przesłuchanie pozwanej - protokół elektroniczny z dn. 28.11.2016 r. protokół skrócony, k.102, protokół elektroniczny z dn. 30.01.2017 r., protokół skrócony, k. 112

Do dnia wniesienia pozwu wielokrotnie zgłaszano naruszenie przez pozwaną obowiązującego ją regulaminu i porządku w przedmiotowym lokalu, a także niestosowne zachowanie wobec lokatorów sąsiednich lokali.

Dowód: -podanie z dnia 19.10.2015 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-notatka służbowa z dnia 17.12.2015 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-wiadomość e-mail BOK z dnia. 23.12.2015 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-zgłoszenie BOK z dnia 07.01.2016 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-zgłoszenie BOK z dnia 04.02.2016 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-pisma (...) z dnia 8 i 9.02.2016 r., k. 28-29

-pismo policji z dnia 19.02.2016 r. - akta lokalowe (w załączeniu)

-przesłuchanie pozwanej, protokół elektroniczny z dnia 30.01. (...), protokół skrócony, k.112

Zadłużenie powstałe w trakcie najmu przedmiotowego lokalu przez matkę pozwanej zostało doliczone przez stronę powodową do zadłużenia pozwanej powstałego po wstąpieniu przez nią w stosunek najmu. Na dzień 31 grudnia 2016 r. wynosiło ono łącznie 38.926,79 zł.

Dowód: wyciąg z konta za okres od 01.01.-2014 r. do 31.12.2016 r., k. 25-26

Od dnia śmierci opiekuna prawnego, pozwana mieszkała w przedmiotowym lokalu sama. Nie korzystała z pomocy społecznej Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Pozwana nie posiadała statusu osoby bezrobotnej. Pozwana pobierała rentę z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W miesiącu lipcu 2016 r. świadczenie wynosiło 1323,98 zł netto. Obecnie oprócz renty pozwana otrzymuje wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę w wysokości ok. 1800 zł netto. K. K. zamieszkuje przedmiotowy lokal sama. Pozwana nie jest w ciąży.

Dowód: - pismo MOPS we W. z dnia 21.07. 2016 r., k. 40-41;

- pismo PUP we W. z dnia 22.07.2016 r. r., k. 42;

- pismo (...) Oddziału w S. z dnia 26.07.2016 r., k. 43-44;

- przesłuchanie pozwanej- protokół elektroniczny z dnia 30.01. (...), protokół skrócony, k.112, protokół elektroniczny z dnia 13.02. (...), protokół skrócony, k.114,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Materialnoprawną podstawę żądania pozwu stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Dla oceny zasadności roszczeń w oparciu o wskazaną regulację prawną konieczne jest więc ustalenie, iż podmiot który faktycznie rzeczą włada nie dysponuje skutecznym względem właściciela uprawnieniem do wykonywania powyższego, co w przedmiotowej sprawie sprowadzało się do oceny, czy pozwanej przysługiwał tytuł prawny do zajmowanego lokalu stanowiącego własność strony powodowej, a nadto, czy władała ona faktycznie sporną rzeczą.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stał się podstawą czynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, stwierdzić należało, iż poprzez skuteczne wypowiedzenie umowy najmu, pozwana utraciła prawo do zajmowania lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Okoliczność, iż pozwana K. K. faktycznie rzeczą władała nie była z kolei w sprawie kwestionowana.

Zgodnie z brzmieniem art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2005, nr 31, poz. 266 j.t.) jeżeli lokator jest uprawniony do odpłatnego używania lokalu, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny nie później niż na miesiąc naprzód, jeżeli lokator jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności pomimo uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Przesłankami warunkującymi skuteczne wypowiedzenie umowy najmu na wskazanej powyżej podstawie jest zatem pozostawanie przez najemcę, w chwili złożenia przez wynajmującego oświadczenia w przedmiocie wypowiedzenia umowy, w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych należności za co najmniej trzy pełne okresy płatności, uprzedzenie najemcy na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy, wyznaczenie dodatkowego 1-miesięcznego terminu na uregulowanie zaległych należności i, wreszcie, wypowiedzenie dokonane na piśmie z podaniem przyczyny go uzasadniającej.

Strona powodowa dochowała wszystkich wymienionych powyżej wymogów. Nadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż na koncie lokalowym, na dzień poprzedzający wypowiedzenie umowy najmu, tj. na dzień 10 kwietnia 2013 r. zadłużenie wynosiło 5215,39 zł w tym należność główna 4390,26 zł i odsetki 825,13 zł. Na to zadłużenie składały się należności za 9 miesięcy w okresie od stycznia 2010 r. do listopada 2010 r. oraz za 18 miesięcy poprzedzających miesiąc kwiecień 2013 r. Tym samym wypowiedzenie dokonane przez stronę powodową należało uznać za w pełni skuteczne i uzasadnione. Mając przy tym na uwadze, że umowa ta uległa rozwiązaniu z dniem 30 czerwca 2012 r. stwierdzić należało, że z dniem następnym najemca, tj. pozwana K. K., utraciła tytuł prawny do spornego lokalu.

Oceny powyższej nie zmieniał fakt, iż strona powodowa niewłaściwie doliczyła istniejące zadłużenie pierwotnego najemcy lokalu, tj. matki pozwanej do zadłużenia pozwanej powstałego po wstąpieniu przez nią w stosunek najmu, ani fakt, iż dopiero w dniu 16 kwietnia 2012 r. strona powodowa zawarła z pozwaną umowę najmu lokalu. Wbrew bowiem twierdzeniom pozwanej, brak było podstaw do uznania, że stosunek najmu został nawiązany dopiero po podpisaniu w/w umowy, ponieważ pozwana wstąpiła w stosunek najmu z mocy prawa w dniu śmierci matki T. P. w oparciu o art. 691 § 1 kc.

Po śmierci poprzedniego najemcy, tj. matki pozwanej, na opiekunie prawnym K. K., do czasu uzyskania przez nią pełnoletności, ciążył obowiązek regulowania należności czynszowych. Pozwana po uzyskaniu pełnoletności nie dokonywała bieżących opłat, nawet po podpisaniu ze stroną powodową w dniu 16 czerwca 2011 r. porozumienia, z którego treści jednoznacznie wynikało, że strona powodowa umarza zaległości w łącznej kwocie 23.911,46 zł pod warunkiem terminowego i w pełnej wysokości uiszczania bieżących opłat za korzystanie lokalu przez okres co najmniej dwóch lat licząc od dnia podpisania porozumienia (§ 2 porozumienia). W dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu pozwana zalegała z płatnościami za okres 27 miesięcy.

Wysokość zadłużenia pozwanej wynikała z przedłożonych przez stronę powodową kartotek naliczeń, a także zawiadomień o wysokości opłat, które znajdują się w aktach lokalowych załączonych do sprawy. Zawiadomienia te były doręczane pozwanej. Przedłożone przez stronę powodową kartoteki naliczeń nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności, gdyż odzwierciedlały wszystkie wpłaty pozwanej – zgodnie z przedłożonymi przez pozwaną dowodami wpłat.

Bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy pozostawała również okoliczność, że pozwana K. K. po uzyskaniu płynności finansowej płaciła czynsz wynikający z umowy najmu przedmiotowego lokalu i dokonała nakładu na rzecz poprawy stanu lokalu. Umowa najmu uległa bowiem skutecznemu rozwiązaniu z dniem 30 czerwca 2013 r. i późniejsza spłata zaległości nie mogła zniweczyć powstałych już skutków prawnych.

Mając zaś na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz ustalone na jego podstawie okoliczności faktyczne, Sąd doszedł do przekonania, iż brak było podstaw do zastosowania normy art. 5 k.c., co z kolei miałyby skutkować nieudzieleniem ochrony żądaniu, z którym w sprawie wystąpiła strona powodowa. Norma ta ma bowiem charakter wyjątkowy i można ją zastosować w sytuacji, gdy w innej drodze nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego drugiej osoby. Istotą zaś prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych - w tym przypadku prawa własności, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku, tj. wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności w ścisłym powiązaniu z konkretnym stanem faktycznym. Jak z kolei podkreśla się w judykaturze klauzule społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa i zasad współżycia społecznego ujęte w art. 5 k.c. należy traktować jako normy społeczne ogólne odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i z związku z tym nie korzysta z ochrony. W ocenie Sądu sytuacja taka nie miała miejsca w sprawie stanowiącej przedmiot rozpoznania, bowiem strona powodowa nie podjęła działań w sposób, który wskazywałby na naruszanie czy nadużywanie praw, które przysługują jej jako właścicielowi, a które wprost wynikają z przepisów prawa (art. 222 k.c.). Ponadto, co wymaga szczególnego podkreślenia, zasady współżycia, na które powołuje się osoba zajmująca bez tytułu prawnego lokal właściciela, nie mogą uzasadniać trwałego pozbawienia go uprawnienia do wyłącznego korzystania z lokalu (orz. SN z 27.05.1999 r., II CKN 337/98, OSNC 12/99, poz. 214). Równałoby się to wieloletniemu pozbawieniu strony powodowej jej prawa podmiotowego i bezpodstawnego pozbawienia jej atrybutu właściciela (orz. SN z 21.01.2000 r., II CKN 689/98, OSNC 7-8/2000, poz. 141).

Nie bez wpływu na powyższą ocenę była okoliczność, że pozwana od uzyskania pełnoletności nie regulowała terminowo czynszu najmu i opłat. W okresie od listopada 2011 r. do czerwca 2013 r. pozwana mimo zawartego porozumienia, nie regulowała systematycznie opłat związanych z korzystaniem z lokalu. Po tym czasie wpłacała kwoty, które nie pokrywały bieżących należności. W okresie od stycznia 2014 r. do 2016 r. K. K. opłacała bieżące należności, jednak nie uregulowała całości zadłużenia. Ponadto, wielokrotnie zgłaszano naruszanie przez pozwaną obowiązującego ją regulaminu i porządku w przedmiotowym lokalu, a także niestosowne zachowanie pozwanej wobec lokatorów sąsiednich lokali. Takie zachowanie pozwanej stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Sąd podziela przy tym stanowisko wielokrotnie wyrażane przez Sąd Najwyższy, że nie może skorzystać z ochrony, jaką daje przepis art. 5 k.c., osoba, która sama narusza zasady współżycia społecznego (por. wyrok SN z dnia 9.03.1972 r., III CRN 566/71, wyrok SN z dnia 4.10.1979 r., III CRN 273/78).

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 14 ust 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2005, nr 31, poz. 266 j.t.) w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną (ust. 3). Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. poz. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej oraz wobec osoby posiadającej status bezrobotnego, a także wobec osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały, chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany (ust. 4).

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił, że pozwanej K. K. nie przysługiwało prawo do lokalu socjalnego. Jak wynikało ze zgromadzonego materiału dowodowego pełnoletnia pozwana K. K. nie jest kobietą w ciąży, nie jest osobą niepełnosprawną, ani nie jest rencistką spełniającą kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, nie pozostaje również w niedostatku, które to kryterium przewiduje uchwała Nr XXXVII/2420/05 Rady Miejskiej W. z dnia 21 kwietnia 2005 r w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy W. (Dz. Urz. Woj. (...) z 8 lutego 2008 r. Nr 31, poz. 444).

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w punktach I-II.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana K. K. przegrała proces w całości, a zatem Sąd zasądził od niej na rzecz strony powodowej kwotę 680 zł, na którą składają się kwota 200 złotych tytułem opłaty stałej od pozwu (na podst. art. 27 pkt 11 ust. z dnia 28 lipca 2008 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. z 2016 r. poz. 623) oraz kwota 480 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (na podst. §7 pkt 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015 poz. 1804 w zw. z §2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz.U. 2016 poz. 1667).

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie III wyroku.